

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 3/2020
28.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Владимира Бељанског и Вељка Милића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину Кн 92/18 од 28.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 280/19 од 08.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Владимира Бељанског и Вељка Милића, поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Зрењанину Кн 92/18 од 28.12.2018. године, у осуђујућем делу и правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 280/19 од 08.05.2019. године, у делу у коме је првостепена пресуда у осуђујућем делу потврђена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину Кн 92/18 од 28.12.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће суд, уколико окривљени у остављеном року не плати новчану казну на коју је осуђен, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Окривљени је на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан да плати судски паушал у износу од 7.000,00 динара, да надокнади трошкове кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Зрењанину, у износу од 12.907,00 динара, као и да суду надокнади трошкове вештачења др Тихомира Папића у износу од 1.372,00 динара и Клиничког

центра Војводине Нови Сад у износу од 115.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом, окривљени АА, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ у односу на оштећеног малолетног ББ и малолетну ВВ и једно кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ на штету ГГ, јер није доказано да је извршио наведена кривична дела.

На основу члана 265. став 1. ЗКП окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка које је суд имао за ангажовање вештака др Биљане Гардиновачки у износу од 19.000,00 динара и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава.

На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећене ДД и ГГ, упућене су да имовинскоправне захтеве остваре у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 280/19 од 08.05.2019. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину у делу који се односи на ослобађајући део пресуде, укинута је првостепена пресуда у делу који се односи на два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ учињена на штету на малолетног ББ и малолетне ВВ и једно кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ учињено на штету ГГ и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, док су, жалба Основног јавног тужиоца у Зрењанину, у преосталом делу, као и жалба браниоца окривљеног, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда у осуђујућем делу захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног АА, адвокати Владимир Бељански и Вељко Милић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости који је поднет против првостепене и другостепене пресуде у делу којим је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, основан, јер је повређен закон на штету окривљеног и донесе пресуду, којом ће нижестепене пресуде у наведеном делу преиначити у ослобађајућу, јер није доказано да је учинио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ или да исте у целини укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, је неоснован.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости истичу да је побијаним правноснажним пресудама, у осуђујућем делу, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а у вези са тим да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, јер речи које је окривљени упутио оштећеној ДД нису усмерене на напад на живот и тело оштећене и као такве не могу бити подведене под биће кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Према наводима захтева, претња мора да буде упућена тачно одређеној особи, а речима „Не знаш ти ко сам ја“, „Ја се не бојим никога, нећу да прљам руке, али има ко ће то за мене да уради“, „Запамтићеш ко је АА“, „Ако ја сада некога ударим тог ћу и убити“, оштећеној се не ставља у изглед никакво тачно одређено зло и да ће се непосредно напасти на живот и тело оштећене и њој блиског лица нити су те речи упућене директно оштећеној и имају много шире значење. Поднетим захтевом, браниоци истичу да наведене речи нису јасно дефинисане и конкретизоване, те да чак ни хватање оштећене за руке и одгуривање не представљају претњу, већ напад.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд, оцењује неоснованим.

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, чини лице које угрози сигурност неког лица, претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама у осуђујућем делу није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да из чињеничног описа кривичног дела у изреци првостепене пресуде, у осуђујућем делу, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА, стичу сва законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим и осуђен.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да речи које је окривљени упутио оштећеној АА, а које су описане у осуђујућем делу изреке првостепене пресуде, сасвим извесно представљају претњу по живот и тело оштећене и то такву којом се ставља у изглед тачно одређено зло, а која је конкретизована и хватањем за руке и одгуривањем оштећене, као и да је оштећена услед таквих радњи окривљеног осетила страх и озбиљну угроженост за свој живот и тело

(страна 3. став 7. другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**